

DEMOKRAPOLICE

**„Hiszen a szív bőségéből szól a száj:
A jó ember jó kincséből jót szed elő,
A rossz ember rossz kincséből, rosszat szed elő.”**

(Máté 12, 34)

George Steiner írta, hogy amikor egy kritikus a háta mögé néz: egy eunuch árnyékát látja.

Dr. Benedek István – bármennyire igyekszik e rang elnyerésére – nem kritikus, hanem Széchenyi-díjas orvostörténész-kultúrhistorikus-polikus-polihisztor, de gyanított, ha hátrapillantana; ő sem látna mást.

A Szenczi Molnár Társaság által kiadott új könyve, a Hetvenhét – nem irodalom, se nem kritika de még a töle megszokott úgynevezett „ismeretterjesztő” mű sem, hanem annak a „tiszteséges” közösségnek, hangvételének megfelelni akaró ismeretek terjesztése helyett saját gondolatait, elvárásolt ideáit tényekként, megfellebbezhetetlen igazságokként közlő (mú? irodalom? annak semmiképpen nem nevezhető) mondjuk „szövegek” gyűjteménye. Különösen profetikus kijelentései, sajátos hanghordozású jóslatai, definíciói, meglátásai teszik ezt a kisdolgotat minden – nem idézőjelbe tett – tisztességes filosz gyomrának felfordítójává.

Ez az undor nem korábbi munkássága kapcsán jár ki az őt jól olvasóknak, mert akik korábbi ismeretterjesztő-áltudományos írásait elkezdtek olvasni, szóljon az akár képzőművészetről (látszólag autentikusan), irodalomról, vagy fiktív pszicho-kanosszáról (Csineva), az néhány oldal után leteszi (igen mélyre) a könyvet, nehogy a gyerek kezébe kerüljön: butítja őt az iskola szerencsétlent, nem kell, hogy még ilyen „ismeretterjesztő” iratokkal is jobban meghülyítsük érzékeny, fogékony lelkét.

Beke Albert úr, a KAPU 1992. 3. számában eléggé el nem ítéhető módon még reklámot is csinál ennek a (minek is?), mondjuk: könyvnek, nem tudom, hogy szerkesztője, felelős kiadója, esetleg SZ.M.T. tagként terjesztéséért felelős lenne Benedek dr. újabb opusának, de úgy ír, mint ha a jeles polihisztoról függne élete. Nézzük csak meg, mit is írt:

„Benedek István rendkívül bölcs és okos”. Ez gusztus dolga. És okossága, bölcsessége ugyan kiéhez ké-

pest az? Az, hogy „napjainknak alig van olyan társadalmi és politikai kérdése, melyről véleményt ne nyilvánítana”, abban az esetben bölcs és okos dolog, ha erre valaki felkéri, valami sajtóságos céllal. Lehet, hogy a SZ.M.T. volt ez a valaki? Gratulálok. Különösen akkor, ha egy ilyen „független és elfogulatlan szellem” az, akit felkértek.

Számomra Benedek dr. függetlensége és szellemisége, elfogulatlansága március 14-én vált nyilvánvalóvá, a MÜK alakuló gyűlésén, ahol annak a „hatalmas szellemi erőnek” lett díszelnőke, melyet a hozzá hasonlóan elfogulatlan Kósa, Stefa és persze Pálffy G. urak fémjeleznek.

Egyáltalán: egy demokratikus álamban, ahol alapvetően jog a szólás és sajtószabadság, mégis egy úgynevezett sajtószabadság klub tekinti azt kizárólag magáénak, ez már csak azért is érdekes dr. Benedek díszelnöksége szempontjából, mert eme igényes klubnak a magyar újságírók szövetségévé válásakor diszkrétan – vagy tudatosan? – nem a MUFÖK – nevet választotta, ami a magyar újságírók fórumos közösségét jelenti, mely fórum az állam pénzéből „gründolt”. Lapjaiban megállás nélkül zsidóznak, cigányoznak, uszítanak. Ilyen társaságban díszelnőknek lenni Beke úr szerint olyan tisztességet jelent, melyhez – feltehetően – a Grál-lovagok tisztessége csak útonálló marconaság lehet: „Benedek István becsületességéről és megvesztegethetetlen jelleméről azért kell a legnagyobb dicsérettel és elismeréssel szólnunk, mert ez az ő legsajátosabb és legszemélyesebb érdeme” – így – Beke úr.

Fentiek ismeretében tehát nyugodtan meg lehet kérdezni tőle, hogy ha ezek a legnagyobb érdemei: akkor miért ír? Ha csak azért, hogy az általa „sajtótisztességnek” nevezettnek teljes mértékben megfeleljen, kár töltenie a kezébe, kár minden fáradsága, helyette megteszik ugyanezt – nálánál sajnos nagyobb publicitást élvezve – Pálffy G. úr és közvetlen környezete.

Az olyan problémákat, melyeket „egy valamennyire is gondolkodó em-

ber semmiképpen sem kerülhet ki” sokak számára nem a mocskolódás, az útszéli pocskondiázás sszintjén szokás kezelni, hanem hozzáértéssel, türelemmel és empátiával. Úgy látszik, Benedek dr.-t erre nem „predesztinálja” családja. És mi ez az állítólagos predesztináció? Még elgondolni is szörnyű lenne, ha Esterházy Péter is ilyen módon érezné predesztinálva magát és nem írna, hanem vidéki bútorait igazgatná. Esterházy Péter, irodalmához, gondolkodásához Benedek dr. gondolatosságát, bármily „űdítő és vizsgáztató”, nem lehet hasonlítani. Még egy lapra leírni sem, hiszen illetlen. Az, hogy Benedek dr. „szilárdan hisz abban, hogy a nemzetiségi gyűlölködés eltűnik”, valójában kevés. Ugyanis az senkit nem érdekel, miben hisz. Az idő most korántsem az úgynevezett bizonygatásé, hanem a valóság szülte jobbító tettek ideje (pl. a még nem létező idegenrendészeti törvény megalkotásáé). Ezek hiányában Benedek dr. hite semmit sem ér.

Azzal a megállapításával viszont tökéletesen egyetérttek, hogy az országban „egyesek előlépnek szakértővé és tovább folytatják a tönkretévest, talán új szólamokkal”. Ez pontos, hű képe az általa díszelnökölt közösségnek; tágabb értelemben pedig a fórumnak. (Ahogyan Antall dr. sem olvasott soha demokráciáról szóló tankönyvet, úgy Benedek dr. könyvtárában sincs helye, miért is lenne ott, ha nem veszi kézbe?)

Hogy szakértők helyett „becsületes” emberekre bízna az országot, a nyilvánvaló, hiszen a „tiszteséges” (lásd MÜK) eleve becsületességet is takar; ilyen értelemben – de csak ilyenben – valóban jobb lenne az országnak, ha becsületesebb emberek vezetnék, nem beszélve az olyan ábrándról, hogy talán, esetleg, néha valami hozzáértés is társul becsületességükhöz (Horváth Balázs úr és Bod Péter Ákos úr esete jut hirtelen eszembe).

A becsületnek egyébiránt semmi, de semmi köze nincs a cenzúrázott pártfegyelemhez.

A következőkben Beke úr kitér Benedek dr., a lakosság társadalmi szerződés szerinti csoportosítására, gruppírozására, ami néhány érdekes – és szomorú – kérdést hagy megválaszolatlanul a valóban felelősen gondolkodókban.

Legfelsőbb lény: az intelligencia.

Ha valami csoda folytán elfogadja valaki ezt a gradírozást, ugyan ki az (vagy mi az?), aki eldönti, ki tartozik az intelligenciához és ki nem? Előbbieknél mik az ismérvei? Másikuk esetleg miért nem lehet az? (Ha például a példányszámok is döntenének, valószínű, hogy Berkesi András lenne a legintelligensebb.)

Ha nem az, akkor mi? A doktorátus? Nagyon jól tudjuk, hány történést és jogászduktort okádott ki az előző rezsim pusztán öngigazolásból, akik nemhogy beszélni: helyesen írni is alig tudnak. Ki dönti el, hogy mik ennek az intelligencia nevű rétegnek az ismérvei? Nem tudok másra gondolni Benedek dr. „tisztségét” ismerve, csak arra, hogy az ezt eldöntő fórum az a fórum lehet csak, így hát természetes, hogy zsidó nem lehet az, aki intelligens, – Konrád sem, Eörsi sem, és még hosszú-hosszú oldalakon sorolhatnám azok nevét, akik a benedeki profécia szerint ki lennének rekészve –, ami az előzőek tükrében semmiféle meglepetéssel nem jár, hiszen nyilvánvaló, hogy Moldoványi Ákos, Stefka István és természetesen Pálffy G. is az intelligencia fennköltén tapasztalt „rétegbe” tartozna. Március 15-én a Szabadság téren történtek élesen bizonyítják, hogy miként viselkedik ez a „tisztesleges, becsületes intelligencia”, mikor Konrádot fenyegetik, Eörsi Pistát zsidózzák, köpködik, Solt Ottiliát zsidóbérencnek kurvázzák. De ez Benedek dr. szerint nem baj, hiszen ők nem tartoznak az „intelligenciához”. Beke úr elismeri – tehát osztja véleményét vele –, hogy „ma a zsidóságnak egy csekély, de hangadó része magyarelles”. Kunszabói Hunniás „tisztesleges” kellene leírásához, hasonlóan a Vasárnapi Újságban rendszeresen felhangzó fő-főfőideológus és pártelnök Csurka és hasonló dolgozataihoz.

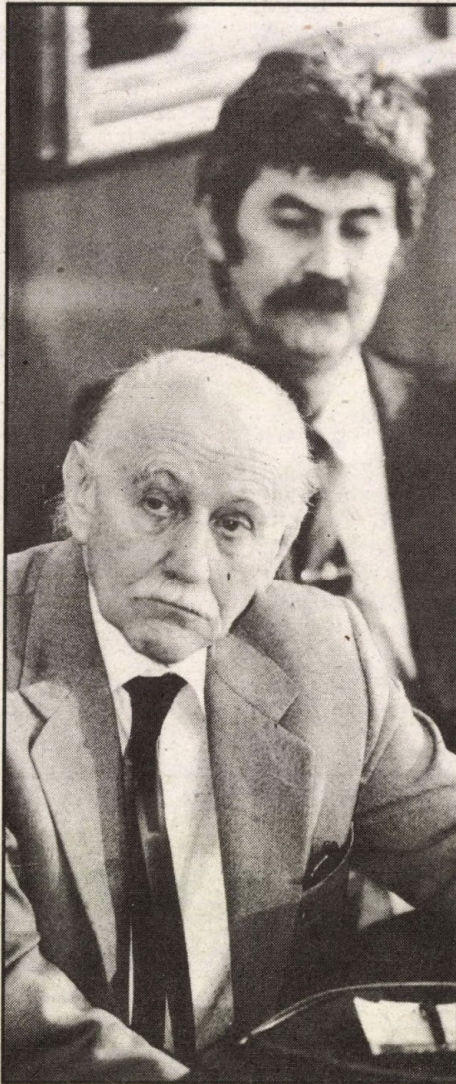
Ugyanilyen finoman cizellált példa az is, hogy a magyarságot a zsidóktól (így!) még „Hitler sem tudta szétválasztani”. Pedig ő, aztán értett hozzá. Magyarul: a tudós és „intelligens” Hitler számlájára a haláltáborok, a gettók és a fél világ lángba borítása mellé még egy bűnt felírhatunk, nem tudta a magyarságot a zsidóktól „megtisztítani”. Tényleg gonosz, felületes ember volt ez a Hitler.

Annak aki „mindenféle klikktől, érdekcsoporttól fényévnnyi távolságra van” és egyebek között a MÜK diszelnöke, meglehetősen laza erkölcsiséggel, lelki rugalmassággal kell, hogy rendelkezzen, ami napjainkban ugyan már nem bűn, hiszen a fentebb említett Esterházy már rég leírta, hogy bizony tolongás van a damaszkuszi úton, de a szomorú gyakorlat az, hogy a fáradt utazók meg-

tisztulva „tisztesleges” emberként le ragadnak hazatérőben a Bem téren.

Ettől kezdve Beke úr ellentmond dr. Benedeknek, de csak olyan dolgokban, amelyeket már ő sem mer isteni látnoki csúcsokra emelni, annyira blödségek, de a dolgot végén még ajánlja a könyvet azoknak, akik megbízhatóan akarnak tájékozódni itthoni politikánk napi kérdéseiről.

Kedves Beke Albert úr. Egyik kedvenc lapomat olvasva mélységesen elszomorodtam. Nem tudom, Ön tagja-e a MÜK-nak, de érdekel, miként tud elképzelni egy olyan (állítolagos)

demokráciát, amelyben egy szűk csoport (per.def: törpe minoritás) sajátjának tudja a sajtótisztesleges, ezzel definiálva az egész újságíró társadalmat. Aki MÜK-talan az egyben tisztességtelen is? Mennyivel, mivel „tiszteslegesebb” Benedek dr. *Hetvenhét* című könyve Konrád György bármelyik, valóban igazi műalkotásánál?

Miért tisztességtelen Németh Péter, aki kiírja újságjára, hogy „A hír szent – a vélemény szabad” – és így is tesz, be is tartja?

Vagy Kőszeg, Eörsi, Solt, Havas a Beszélőtől? Van-e olyan demokrácia a világon, ahol a valahova ki vagy belépés, megszólalás vagy csendben maradás, tapsolás vagy kritizálás olyan alternatívák, melyek hosszú időre megbélyegezhetnek embert, embereket?

Miért ér többet a párthoz való hűség, mint az az akarat, hogy valóban szólás-, vallás- és sajtószabadság legyen?

Mert igenis létezik demokrapolice, ez az anti-éden, Damaszkuszról jövővet majdnem itthon, Európában. El-dönteni és kihirdetni mi a jó, a nemzeti, az igaz: minden, csak nem demokrácia.

Az, hogy Benedek dr. könyvét Sz.M.T. megjelentette, szíve joga, úri gusztusa. De tudomásul kell venni, hogy ettől még jobban fognak félni az emberek egymástól, nemzetiségpolitikánk korántsem lesz európai, a felekezeti iskolás félni fog kápedlőjét viselni a villamoson, a tanárnők, ápolónők kevésbé fogják tudni etetni, ruházni gyermekeiket. Mert az igazi demokrácia egyáltalán nem a *Hetvenhét* megjelenése, hanem az, hogy ha még lesznek emberek, akik saját maguk akaratából kimennek az utcára, március idusán merjenek egymáshoz szólni, egymáshoz érni, verje akár jégeső kokárdáikat.

Né ertse félre senki, szomorúságom nem düh és nem, korántsem valamiféle indulat. Annál kevésbé lehet az, mert eszembe jut Lendvai Zsiga barátom, az utánozhatatlan, sosem öregedő „festőszobrászgrafikuskerámikus” – és életművész, aki egy Grünrül szóló „hiteles történetében” mondja, hogy Trianon óta Magyarország kis ország: csak egy csócselke lehet. És ha ez a csócselék – dr. benedeki terminológiában – a társadalmi szerződést negligáló tömege, akkor sincs semmi hazugság a dologban, ugyanis létezik egy társadalmi szerződés az SZDSZ jóvoltából, ami valóban az igazi demokráciáról szól, de aki ezt a szerződést negligálja, az a benedeki definíció szerinti „intelligencia”, az ő fórumos gazdája, ideológusai, népbennemzetben gondolkodói (?), politikusa.

Mert ez a szerződés, szándékai szerint valóban a mindennapok politikai kihívásaihoz készült kézikönyv, az SZ.M.T. által kiadott, benedeki szerződés pedig az emberek, közösek közti szakadék elmélyítése, felelőtlen hangulatkeltés, uszítás.

És ez már valóban kimeríti az általa is felelőlegességet hazaárulás ténnyét.

Felelősen gondolkodók tehát semmiképpen ne olvassák.